

Tartalomjegyzék

„...Felmossuk a konyhát...”

„...Takaró a réten...”

„...Meg is gyógyul harmadnapra...”

„Héját rontom: kopp...”

„Kis hurka, nagy hurka...”

„...lengetem a szélbe”

„ Meggyfa, fehér menyasszony...”

„Anyám, édesanyám...”

Burgonyabetakarítás

„Ázik a mező”

„Szőlő érik...”

„Sárga levél, piros levél,...”

„...Felmossuk a konyhát...”

- Köszönjük szépen a vacsorát! - álltak fel az asztaltól a család tagjai.
- Te is olyan finomat főzöl, mint mama - szólt Kicsilány, míg megölelte anyukáját.
- Hiszen tőle tanultam. Megtanítalak én téged is, és a testvéredet is, úgy, ahogy mama tanított meg engem - válaszolt anya.
- Jó! Mikor kezdjük? - ugrott talpra Kicsilány.
- Most mindjárt kezdhethetjük, a mosogatással - javasolta anya.

Kicsilány nem éppen erre gondolt, de azért engedelmesen hozzálátott testvérével együtt a konyha rendbe tételéhez.

Anya pedig közben benézett a nagymama szobájába, aki most kissé betegeskedett. Halkan nyitott be, de édesanyja észrevette, s felé fordult az ágyon.

- Nem alszol, édesanyám? Jobban vagy?
- Persze, jobban vagyok már. Mindjárt fel is kelek, eszek egy kicsit, és segítek odakint.
- Szó sem lehet róla! - tiltakozott anya. - Behozom én neked a vacsorát, te csak pihenj! Most rajtunk a sor a konyhában. Ha látnád, milyen ügyes a két unokád! Mosogatnak, söprögetnek, még fel is tudnak mosni!

Ekkor csörömpölés, majd sírás, és ajtócsapódás hallatszott a konyha felől. Anya rögtön kiszaladt megnézni, mi történt. Kisvártatva Kicsilány lépett be mamához, szipogva.

- El-tör-tem egy tá-nyért... Pedig én nagyon vigyáztam. Csak tudod, kicsúszott a kezemből, mert olyan síkos volt...

- Ó, hát ne bánkódj, megesik az ilyesmi. Az a fontos, hogy nem vágta el az éles porcelántörmelék a kezeteidet. Amíg megnyugszol, elmeséljem neked hogy járt az Óramanó, mikor mosogatni akart?

Erzsikééknél is általában együtt vacsorázott a család a nagy konyhai asztalnál. Vacsora után anya és Erzsike rendet rakott: mosogattak, söprögettek, felmosták a konyhát.

Egyik este a mesenézés után Erzsike mamához fordult:

- Én úgy ennék még valamit...! Jössz velem, mama? Nézzünk már körül a konyhában!
- Körül is néztek. Mama almát mosott meg, Erzsike kekszet és mogyorókrémet vett elő. Szépen letelepedtek az asztalhoz. Mama komótosan meghámozta az almát, majd Erzsikéhez fordult:
- Kérlek: hozz ide egy tálat, meg a reszelőt! Most úgy eszem, mint a kisbabák: megreszelem az almát. Kérsz belőle?
 - Igen, majd megkóstolom - válaszolt a lányka. - Én meg kenek neked mogyorókrémes kekszet.
 - Kenjél csak, és majd megkínáljuk egymást!

Így reszelgettek, kenegettek, eszegettek nagy békességben. Végül pedig azt az 1-2 mosatlan edényt behelyezték a mosogatóba, mondván: elfér az ott reggelig nyugodtan!

Elférni éppen elfért, de, hogy nyugodott-e, az már nem olyan biztos! Mert ahol lakik egy kis haszontalan Óramanó, ott sosem biztos a nyugalom.

Alighogy elcsendesedett a ház, megállt az óra. Az Óramanó előbújt, s rögtön kis barátja jutott az eszébe. Gondolta: most meglátogatja. Leereszkedett az óraláncon, felmászott az asztalra, s elkezdte szólongatni.

- Kiskanál! Kiskanál, merre vagy?

- Erre, erre! Gyere ide, itt vagyok a mosogatóban.

- Jó, akkor megyek oda hozzád.

Amint a mosogató peremére feljutva lefelé kémlelt, megpillantotta mogyorókrémes kis barátját, amint félig a reszelő alatt fekszik. Rögtön leugrott hozzá, hogy kiszabadítsa.

- Jaj, nem nyomott meg ez a nehéz dolog?

- Ó, az nekem semmi, ne aggódj! Inkább ez a kulimász zavar, ami már kezd rám száradni. Erzsike evett ilyet, de nem mosta le rólam. Azt mondta: majd holnap reggel lemossa.

- Majd én segítek rajtad - vállalkozott Manócska. - Mi is kell a mosogatáshoz?

- Ahhoz víz, szivacs és mosogatószer - szólt a válasz.

- Remek! Már kezdhethetjük is! Két dolog itt van, a csapot meg majd megnyitom, ha fölmászok.

Válaszra sem várva feldöntötte a mosogatószert, s odatolta a szivacsot, hogy rá csorogjon a sűrű folyadék. Aztán pedig elkezdte dörzsölgetni vele Kiskanált, de a lendülettől rögtön megcsúszott a kifolyt mosogatószeren. Ahányszor felállt, annyiszor bukott fel. Mikor végre nagy nehezen feltápáskodott, indult volna felmászni, hogy megnyissa a vízcsapot. Ekkor már keze-lába úgy csúszott, hogy bármerre próbálkozott, nem tudott feljutni. Sírva fakadt tehetetlenségében.

- Ne sírj, Manócska! Hallgass csak ide! Eszembe jutott valami - vigasztalta kis cimborája. - Ha meg bírod emelni ezt a reszelőt, óvatosan támaszd ide! Akaszd a sarkát a lefolyóba, úgy nem csúszik el.

Így is történt. A reszelőből létra lett, amin Manócska szépen felmászhatott. A mosogató peremére érve vette észre, hogy megvirradt, ami azt jelenti, hogy már haza kell sietnie. Az óraláncon kapaszkodva még visszaköszönt Kiskanálnak, és arra gondolt, hogy a mosogató mégsem olyan egyszerű munka. Bizony, ő többet meg sem próbálkozik vele!

- Akkor lehet, hogy az én kezemből is csak azért csúszott ki a tányér, mert síkos volt?- kérdezte Kicsilány, miután felszárította a könnyeit.

„...Takaró a réten...”